

Η καταβαράθρωση της οικονομίας γίνεται χιονοστιβάδα που απειλεί να παρασύρει τα πάντα.

Σταθερές και αξίες που κανοναρχούσαν για τρεις τουλάχιστον δεκαετίες την καθημερινότητα του πολίτη, ισοπεδώνονται.

Δικαιώματα κατεκτημένα με αγώνες, όπως η εργασία, η παιδεία, η κοινωνική μέριμνα, η περίθαλψη, οι ανθρωπίνι μισθοί και συντάξεις, η εύρυθμη λειτουργία των διοικητικών μηχανισμών..., έχουν παραδοθεί στην προκρούστεια κλίνη της δημοσιονομικής πειθαρχίας, το νέο απόλυτο οικονομικό δόγμα που καθορίζει πια το μέλλον μας..

Το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα παραπαίει και απαξιώνεται. Η άσκηση της εξουσίας παραχωρείται εν λευκώ σε «άχρωμους» οικονομικούς διαχειριστές, που ανάγουν την πολιτική σε «τέχνη των αριθμών», σε βάρος πάντα των ίδιων των πολιτών..

Η ανασφάλεια και ο φόβος διαπερνούν την κοινωνία αποσαθρώνοντας και τα τελευταία υγιή της κύτταρα. Ένα πέπλο πυκνής ομίχλης έχει καταλάβει τη χώρα. Ο αγώνας για την καθημερινή επιβίωση γίνεται για μεγάλες κοινωνικές ομάδες άνιση μάχη. Μάχη στην οποία καταμετρούνται ολόενα και περισσότερα θύματα.

Όσοι καταφέρνουν να γλυτώσουν από τα «συνεχή πυρά», κλείνονται στο δικό τους μικρόκοσμο, επιχειρώντας να σώσουν ότι μπορούν. Ο καθείς στο μετερίζι του, στο δικό του «ασφαλή» μικρόκοσμο. Ο σώζων εαυτόν... σωθήτω. Όμως όταν σπάνε και οι τελευταίες γραμμές άμυνας, όταν χάνεται η οποιαδήποτε προοπτική συντεταγμένης υποχώρησης, τότε χάνεται και αυτή ακόμη η ύστατη ελπίδα μίας έστω μερικής ανασυγκρότησης. Και σε αυτή την περίπτωση ουδείς μένει αλώβητος. □ Μόνον κάποιοι που έχουν «επενδύσει» σ' αυτόν τον «πόλεμο», προσβλέποντας στα «ματωμένα κέρδη» (πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν αυτοί, που «τζογάρουν» στον ανθρώπινο πόνο), θα μείνουν «ζωντανοί» για να καρπωθούν τη λεία τους. Οι υπόλοιποι θα γλείφουν τις πληγές τους θέτοντας αναπάντητα ερωτήματα τόσο στον εαυτό τους, όσο και στους γύρω τους. □ Το μοναδικό ενθαρρυντικό στοιχείο σ' αυτό στο μακάβριο σενάριο, το οποίο ήδη εκτυλίσσεται μπροστά μας, είναι πως υπάρχουν ακόμη συμπολίτες μας που αμύνονται. Είτε προσφέροντας αγόγγυστα και ανιδιοτελώς στο επίπεδο της κοινωνικής αλληλυγγγύης, είτε υποστηρίζοντας με σθένος και πάθος, μέσα από οργανωμένες συλλογικότητες, θέσεις και ιδέες που εναντιώνονται στα κυρίαρχα οικονομικά δόγματα, είτε δημιουργώντας νέα δίκτυα κοινωνικής συσπείρωσης και αντίστασης. Αυτοί ακριβώς οι τρόποι αντίδρασης, όπως και όσοι υπάρξουν και εκφραστούν στη συνέχεια (πολλοί είναι αυτοί που περιμένουν σιωπώντας προς στιγμήν), ίσως να αποτελέσουν και την αφετηρία για την διαμόρφωση ενός νέου σκηνικού. Ενός σκηνικού που θα υπηρετεί την ελπίδα και την προοπτική, που θα δίνει ανάσες ζωής στους πολίτες μιας χώρας που αργοπεθαίνει.

Μπορεί βέβαια και αυτή ακόμη η προοπτική να αποδειχθεί φρούδα, ή ακόμη να «διολισθήσει» σε «κατηφορικούς» παραδρόμους, όμως όπως και να είναι, κάτι δείχνει να ξευφάινεται, κάτι δείχνει να μορφοποιείται.

Όπως λέει και ο Τίτος Πατρίκιος στην τελευταία του ποιητική συλλογή, το χάραμα θα δείξει αν θα έρθει η περίφημη «άλλη μέρα», ή αν μία κρύα στιγμή κόψει την ανάσα, δείχνοντας το τέλος πιο κοντά απ' ότι δείχνουν οι προβλέψεις.